

DIETARI DE L'OKUPA DE L'ALTELL

Em declaro ferma partidària del 'momentisme'

Teresa Sagrera

Esriptora
@SagreraT

Dilluns, 19 de novembre de 2018

Nit

Fa poc ha acabat la presentació d'*Els secrets del planeta Mots* del Jordi Sedó a Cardedeu. És un honor que. D'alguna manera, és com si et demanés que fessis de cangur de la seva criatura. Per això, intentes fer-ho tan bé com pots, per estar a l'alçada del que esperen de tu. És tard, fosc i fa fred, però estic contenta de com ha anat. Demà tocarà presentar-lo a l'Ametlla del Vallès.

Dimarts, 20 de novembre de 2018

Nit

En la seva última novel·la, *Venjaré la teva mort*, la Carme Riera fa servir l'expressió "momentisme" com la capacitat de viure i gaudir el moment. Em declaro ferma partidària del *momentisme*, encara que no sigui senzill; cal fer un esforç mental i físic per centrar-se en el que estem vivint.

Pujo al cotxe i em començo a relaxar. Tinc aproximadament mitja hora fins a l'Ametlla. La carretera de Vilamajor a la Garriga és una serpentina que t'obliga a estar pendent de la conducció, una bona manera per desconnectar o, millor dit, de connectar. Arribar amb temps de sobres també m'ajuda a relaxar-me. I el primer punt i principal: portar molt ben treballada la presentació. He llegit dues vegades el llibre del Jordi Sedó i m'he estructurat bé el que vull explicar, ho porto imprès perquè em doni seguretat. D'aquesta manera estic tranquil·la i no em cal mirar els fulls. És en aquest punt on puc gaudir del moment.

Passen de les 9 i enfilo el camí de tornada a casa, cansada, però feliç. Ha estat un començament de

EDUARDO DIEZ VINUELA

setmana mogut, però interessant.

Dimecres, 21 de novembre de 2018

Migdia

Hi ha aniversaris que tenen un rerefons iniciàtic, i el líder d'aquesta classificació és el 18è aniversari. El dret a votar, el carnet de conduir, el no necessitar l'autorització d'un adult... i, a la vegada, haver de respondre dels teus actes com a responsable. Buf! Tot això fa molt vertigen quan és el teu fill petit que en fa 18, però, també, fa molta il·lusió.

Avui serem 16 a sopar, vindrà tota la família i com-

partirem un d'aquells moments especials que cal guardar dins la caixa dels records amb molta cura. I serem feliços, perquè per una estona, pensarem només en el que passa dins del nostre menjador.

Diumenge, 25 de novembre de 2018

Migdia

És trist que hi hagi d'haver el Dia Internacional contra la Violència de Gènere. Aquesta setmana l'Hospital Clínic de Barcelona ha fet públic que cada dia els arriba una mitjana d'una dona víctima d'una agressió sexual. He mirat, per internet, el documental *Mai més víctima* que van passar per TV3 la setmana passada, en què víctimes de violència masclista expliquen la seva experiència. Us el recomano.

Em revolta la invisibilitat d'aquesta xacra flagrant: la violència sobre les dones. Cada any hi ha dones assassinades per les seves parelles, però aquest és el darrer esglaó. Abans, n'hi ha molts altres: la gelosia extrema, la violència verbal, el control, l'aïllament, la violència física... L'entorn que no protegeix la víctima i sovint la culpabilitza també és culpable. No hi pot haver impunitat davant d'aquests fets, ens calen moltes nits temàtiques perquè tots plegats ens adonem que no podem normalitzar les situacions de violència masclista.

La causalitat ha volgut que el dia d'avui m'arribi llegint *El conte de la serventa* de la Margaret Atwood. Una novel·la publicada a l'any 1985 –en català el març d'aquest any– i que arran de l'èxit de la seva adaptació a la pantalla torna a ser d'actualitat. Es tracta d'una distòpia on se'ns presenta un règim totalitari en què hi ha un control absolut del cos femení per part d'un govern teocràtic. Haig de dir, que no he vist la sèrie de televisió perquè primer volia llegir el llibre, però friso per veure-la. Aquest futur fictici està situat a República de Galaad, els actuals EUA. Hi prevalen els valors puritans i no hi ha espai per a la llibertat. I donat que la natalitat està en risc pel descens de la fertilitat, les dones fèrtils esdevenen simples reproductores, com ho són les gallines o les vaques d'una granja, esclaves sexuals amb l'única missió d'assegurar la descendència dels homes dominants.

Llegeixo amb avidesa aquest clàssic de la literatura anglesa. Aquest cant a la llibertat en general i a la de les dones en especial. Convençuda del gran camí que ens queda per recórrer a tots plegats si volem viure en una societat justa i igualitària.

BÚSTIA

Estudiants sense futur

Qualsevol persona que ha passat per totes les etapes educatives sense perdre ni un sol any, ha destinat pràcticament tot un quart de la seva vida a formar-se en allò que vol treballar quan sigui gran. Després d'estudiar durant quasi 25 anys, si fa o no fa, arribem al final del grau universitari, on se'ns imposa fer unes pràctiques, moltes d'elles, amb l'excusa de l'aprenentatge, ni remunerades. I un cop fetes, sortim al món laboral i se'ns demana: més formació, més experiència, més idiomes... De debò? Tots els que ens graduem en breu només tenim dues opcions: continuar treballant de becaris cobrant un sou inferior als 300 euros al mes fins que aconseguim tots els requisits, o marxar a treballar a fora, que al currículum queda bé... Això sí, com a ciutadans de tercera.

Raquel Paredes Cami
Caldes de Montbui

Memòria i perdó

Sé que em fico en un hort difícil on no tothom hi estarà d'acord, però callar no és la meva millor virtut. Arran d'un crit que he vist escrit ben gros a algun lloc que deia: "Ni oblit ni perdó", he volgut reflexionar i he arribat a la conclusió –la meva, és clar– que veig millor i més positiu dir: "Memòria i perdó".

Memòria, sí. Perquè oblidar la intolerància, la violència, la manca de respecte als més elements drets universals, que va degenerar en accions impròpies de gent civilitzada, s'ha de recordar i fer recordar per evitar que torni a passar. La dignitat ha de ser respectada i qui es va equivocar amb la força de la violència convé que reflexioni. I, si té prou valentia, s'excusi. Deia Cató: "*Impedit ira animum, ne possit cernere verum*" ('La ira trava l'esperit, perquè no pugui discernir la veritat'). Si es llicencen crides o arengues a qui ha de protegir l'ordre, s'està induint la ira i d'aquí a perdre els estrepes hi ha un pas.

La resposta no pot ser la de ressentits i, per tant, sense tapar res, hem de cercar camins de pau i fins i tot estar disposats al perdó. A la llarga, és lògic que l'agressor en mirar-se al mirall no s'agradi, i si més no en el seu interior es vulgui fer perdonar. De fet ja en té prou amb el rebuig i reprensió de la comunitat. Escolteu Siràcida (28,9-12): "Els dolents mouen brega entre els amics, i semblen la discòrdia enmig dels qui viuen en pau. Com més llenya hi ha, més gros és el foc; com més fort és un home, més gran és la seva violència; i com més ric, més creix la seva ira. Una disputa sobtada pot encendre el foc i una baralla inesperada pot acabar en sang. Si bufes sobre una brasa, el foc s'encén: però si escups al damunt, s'apaga: totes dues coses surten de la boca."

Ens cal defugir dels atacs personals i col·lectius perquè la raó i la veritat s'imposin i facin possible les reivindicacions justes, que a fi de comptes serien, un dia o altre seran, un bé per tothom, fins i tot

pels ofuscats o emboirats pels interessos immediats.

Ja denunciava Ciceró fa més de 2000 anys: "S'ha d'acudir, doncs, als atacs personals, quan la causa no pot ser defensada amb raons". Fem-nos el regal de la serenitat i, sense renunciar a res honorable, anem per camins de respecte, de comprensió i siguem més donats a acollir que a rebutjar. La veritat i la bondat juntes, poden ser lentes, però són i seran imparables.

Pere Fàbregues i Morlà, llibreter
Barcelona

Guirigall parlamentari

Si els actes al Congrés dels Diputats són el desvergonyiment, l'insult, el guirigall i el menyspreu, que algú ens expliqui si no s'ha de substituir l'oratoriat actual per un bon projecte de país veritablement profitós. De fet, quan l'espectacle més grotesc s'acaba instaurant en la màxima cambra parlamentària com és el cas espanyol, urgeixen solucions i aquestes no passen per mirar a un altre cantó com si el tema no anés amb nosaltres sinó per un canvi radical al respecte. Una necessària transformació, en qualsevol cas, molt i molt compartida, això sí, i que podria iniciar-se tot controlant aquells impulsos més primaris.

Martí Mancilla Muntada
Granollers